

МИРА ГРАНТ

ЗАХРАНВАНЕ

КНИГА 1 ОТ ТРИЛОГИЯТА

НОВА КРЪВ

*Посвещавам тази книга с благодарност
на Джан-Паоло Мусумечи и Майкъл Елис*

*Всеки от тях ми зададе въпрос.
Това е моят отговор.*

КНИГА 1

Възкресението

Не можеш да убиеш истината.

– Джорджия МЕЙСЪН

Всичко може да бъде убито. Просто понякога, след като убиеш нещо, трябва да продължиш да стреляш в него, докато престане да мърда. И като се замислиш, в известен смисъл това дори е готино.

– Шон МЕЙСЪН

Всеки има някой близък на Стената. Без значение колко откъснати си мислите, че сте от събитията, които промениха света през бруталното лято на 2014 година, имате някой близък на Стената. Може би братовчед, може би стар семеен приятел или пък някой, когото някога сте видели по телевизията – тези хора са ви близки. Принадлежат ви. Умрели са, за да можете да седите в безопасната си малка къща, зад малките ѝ безопасни стени, и да се взирате в преминаващите през екрана гуми на една изтощена двайсет и две годишна журналистка. Замислете се за момент. Те *умряха* за вас.

А сега се вгледайте много внимателно в живота, който водите, и ми отговорете: правилно ли постъпиха?

**– От „Тези кадри ще ви смутят“, блогът на
Джорджия Мейсън, 16 май 2039 г.**

Егно

Нашият разказ започва там, където през последните двайсет и шест години са приключвали безброй други: с един идиот – в този случай моя брат Шон, – решил, че е добра идея да започне да ръчка зомби с пръчка, за да види какво ще се случи. Все едно вече не знаехме какво се случва, когато си играеш със зомби: зомбито се обръща и те ухапва, а ти се превръщаш в онова, което си ръчкал. Това не е изненадващо. Не е изненадващо повече от двайсет години и за да бъдем още по-точни – технически и *тогава* не е било.

Когато заразените се появили за първи път – съпроводени от викове, че мъртвите възкръсват и че Страшният съд чука на вратата, – са се държали точно както от десетилетия са ги описвали филмите на ужасите. Единствената изненада била, че този път се случвало в действителност.

Преди първите случаи не е имало предупреждение. Единия ден нещата си вървели нормално; на следващия хора, които трябвало да бъдат мъртви, започнали да възкръсват и да нападат всичко, което се мерне пред очите им. Било е тревожен момент за всички въвлечени, освен за инфектираните, които вече не се тревожели от подобни неща. След първоначалния шок последвали тичане и писъци, които неизбежно се преобразили в още заразени и още нападения – обичайното. И какво

е положението сега, в тази просветена епоха, двайсет и шест години след Възкресението? Имаме идиоти, ръчкащи зомбита с пръчка, което отново ни връща към моя брат и причината, поради която вероятно той няма да се радва на дълъг и пълноценен живот.

– Ей, Джордж, виж! – извика той, като отново ръгна зомбито с хоккейния стик. Зомбито издаде ниско стениание, замахвайки безрезултатно към него. Очевидно отдавна беше в състояние на пълна вирусна амплификация и нямаше нито физическата сила, нито сръчността да избие стика от ръцете на Шон. Поне това ще призная на Шон – има достатъчно ум в главата да не дразни отблизо по-пресните. – Играем си на „Дай ми пет“!

– Стига си дразнил местните и се качвай обратно на мотора! – казах, хвърляйки му сърдит поглед иззад слънчевите очила.

Настоящото му приятелче може и да беше достатъчно болно и съвсем близо до втората си, окончателна смърт, но това не значеше, че в района не обикаля цяла глутница без проблеми със здравето. Санта Крус е територия на зомбитата. Човек не стъпва тук, освен ако не са го налегнали мисли за самоубийство или е глупав, или и двете. Понякога дори аз не мога да кажа кое важи за Шон.

– Нямам време за разговори! Зает съм да се сприятелявам с местните!

– Шон Филип Мейсън, *незабавно се* качвай на мотора, или – кълна се във всичко свято – тръгвам и те оставям тук.

Шон се огледа с грейнали от внезапен интерес очи, опирайки края на хоккейния стик в средата на гръдния кош на зомбито, за да го задържи на безопасно разстояние.

– Наистина? Ще го направиш ли заради мен? Защото „сестра ми ме изостави в местност, пълна със зомби-

та без средство за придвижване“ ми звучи като заглавие на страхотна статия.

– Може би посмъртна – отсякох. – Качвай се на проклетия *мотор*!

– След минутка! – извика той през смях и отново се обърна към стенещия си приятел.

Като се замисля, точно тогава всичко тръгна зле.

Глутницата вероятно ни беше следвала още от преди да навлезем в градските покрайнини, привличайки подкрепления от цялата околност, докато ни приближаваше. Колкото по-големи стават, толкова по-умни и по-опасни са глутниците със заразени. Групичките, наброяващи до четирима, почти не представляват заплаха, освен ако не те приклепят в някой ъгъл, но глутница с повече от двайсетина имат доста добър шанс да преодолее всяка бариера, която незаразените опитат да изправят пред нея. Съберат ли се достатъчно заразени, вече имаме предпоставки за поява на ловни техники; започват да действат тактически. Сякаш вирусът, който ги е овладял, започва да мисли разумно, щом на едно и също място се съберат достатъчно гостоприемници. Адски е страшно и е вероятно сред най-големите кошмари за всеки, който редовно навлиза в територии със зомбита – да бъдеш хванат в капан от голяма група, която познава терена по-добре от теб.

Тези зомбита познаваха терена по-добре от нас, а дори най-недохранената, червива от вируси глутница знае как да прави засади. От всички страни отекна ниско стенение и ето че вече бяха започнали да се влачат през откритото пространство – някои с бавното поклащане на отдавна инфектирани, други почти тичайки. Бегачите водеха глутницата, отрязвайки три от оставащите пътища за бягство още преди да имаме време

да направим нещо по-смислено от това да ги зяпнем. Взрях се в тях и потреперих.

Прясно заразените – наистина пресните – все още изглеждат почти като хора. Лицата им изразяват емоции и се движат някак сковано, сякаш предната вечер са спали накриво. Много по-трудно е да убиеш създание, което все още прилича на човек, но най-лошото от всичко е, че тези копелета са бързи. Единственото по-опасно нещо от прясното зомби е цяла глутница, а аз вече бях успяла да преброя поне осемнайсет, преди да осъзная, че това няма значение и да престана да се занимавам.

Грабнах каската и проврях глава в нея, без да затягам каишката. Ако моторът се преобърнесе, смъртта, причинена от това, че каската ми не е останала на мястото си, щеше да бъде един от по-добрите варианти. Щях да се съживя, но поне нямаше да го осъзнавам.

– Шон!

Шон се извърна рязко и се вторачи в изникващите зомбита.

– Еха.

За зла беда на Шон добавката на толкова много зомбита към уравнението беше преобразила приятелчето му от глупав солист в част от мислещата тълпа. Зомбито сграбчи хоккейния стик веднага щом вниманието на Шон се отклони от него, и го изтръгна от ръцете му. Шон се олюля напред, а зомбито се закачи за плетения му пуловер с разкривени пръсти, склучени с измамна сила. Зомбито изсъска. Изпищях, а умът ми се изпълни с образи от бъдещето ми на единствено дете.

– Шон!

Едно ухапване стигаше нещата да се влошат много повече. А няма нещо много по-лошо от това да попад-

неш в капана на глутница зомбита в центъра на Санта Крус. Може би загубата на Шон се класираше.

Фактът, че брат ми ме беше убедил да навлезем с кросов мотор в територия със зомбита, не ме правеше идиот. Носех пълната предпазна екипировка за пътуване по черни пътища, в това число кожено яке със ставни съединения от стоманена броня на лактите и раменете, бронебойна жилетка, мотористки панталони с протектори на коленете и бедрата и високи ботуши. Ужасно неудобно е, но не ме е грижа, защото като вземем предвид и ръкавиците, гърлото ми е единствената точка, която остава уязвима.

Шон, от друга страна, е кретен и се беше впуснал в подмамване на зомбита, защитен единствено с плетен пуловер, бронебойна жилетка и широки дочени панталони. Не носеше дори очила – твърдеше, че „развалят ефекта“. Незащитените мукусни мембрани могат да развалят доста повече неща, но и така на практика ми се налага да го изнудвам, за да го напъхам в бронебойната жилетка. За предпазни очила и дума не може да става.

Има едно предимство в това да носиш пуловер на бойното поле, без значение колко глупаво ми се струва: вълната се къса. Шон се изтръгна на свобода, обърна се и се втурна към мотоциклета с пълна скорост, което фактически е единственото ефективно оръжие, с което разполагаме срещу заразените. Дори пресните изостават от незаразен човек на къс спринт. Разполагаме със скорост и разполагаме с куршуми. Всичко останало в тази война е в тяхна полза.

– Мамка му, Джордж, имаме компания! – В тона му се долавяше извратена смесица от ужас и удоволствие. – Гледай ги само!

– *Гледам ги!* Качвай се!

Засилих ни веднага, щом беше прехвърлил крак през задната част на мотора и ръката му обгърна кръста ми. Мотоциклетът се понесе напред, а гумите му заподскачаха и затрептяха по неравната земя, докато правех широк завой. Трябваше да си плюем на петите иначе цялата защитна екипировка на света нямаше да ни помогне много. Аз можеше и да оцелея, ако зомбитата ни настигнеха, но тълпата щеше да докопа брат ми. Дадох газ, отправяйки горещо пожелание, молейки се Бог да разполага с малко време, за да опази живота на клинично доказаните самоубийци.

Добрахме се до последното открито трасе, водещо извън площада, с трийсетина километра в час, като продължавахме да набираме скорост. С радостни викове и без да изпуска кръста ми с едната си ръка, Шон се изви назад, за да погледне зомбитата – махайки и раздавайки въздушни целувки. Ако изобщо беше възможно да вбеси тълпа от заразени, щеше да го постигне. В действителност те просто си стенеха и продължаваха да ни следват, протегнали ръце към обещанието за прясно месо.

Пътят бе целият изровен от продължителни валежи и липса на поддръжка. Едва овладях кормилото, докато подскачахме от дупка на дупка.

– *Дръж се, идиот такъв!*

– Държа се! – извика в отговор Шон, като цяло усмихнат до уши и без каквато и да е представа за факта, че хората, които не следват съответните процедури за безопасност спрямо зомбитата – като преди всичко не се мотаят около тях, – често се сдобиват с некролог.

– Дръж се с двете ръце!

Сега стенанията се разнасяха само от три страни, но това не означаваше кой знае какво; глутница с такива размери почти сигурно имаше достатъчно разум да

организира засада. Като нищо можех и да съм се насочила към мястото с най-голяма концентрация. Щяхме да чуем и техните стенания – накрая, точно когато се окажехме сред тях. Никое зомби не може да устои на желанието да издаде поне едно хубаво стенание, когато го очаква добро хапване. Фактът, че успях да ги чуя, въпреки ръмженето на двигателя, означаваше, че са много и са наистина наблизно. Ако късметът ни работеше, все още не бе прекалено късно да се измъкнем.

Разбира се, ако късметът ни работеше, преди всичко нямаше да ни преследва армия от зомбита през карантинната зона, която някога е била градският център на Санта Крус. Щяхме да сме на някое по-безопасно място, като атола Бикини например точно преди началото на изпитанията с атомни бомби. Веднъж щом вземеш решение да пренебрегнеш рисковия рейтинг и надписи като „Опасност: зараза“, се оправяш сам.

Шон с нежелание плъзна и другата си ръка около кръста ми и склучи пръсти над стомаха ми, след което се намести с думите:

– Всичко разваляш.

Изсумтях и отново навих газта, насочвайки ни към близкото възвишение. Когато те преследват зомбита, хълмовете са или най-добрият ти приятел, или лобното ти място. Наклонът ги забавя, което е чудесно, освен ако не изпълзиш на върха и не откриеш, че си обграден, без път за бягство.

Идиот или не, Шон е запознат с правилото за зомбитата и хълмовете. Не е такъв глупак, за какъвто се опитва да мине, и е много по-наясно от мен с оцеляването по време на срещи със зомбита. Хватката около кръста ми се затегна и за пръв път в гласа му се усети реална загриженост, когато извика:

– Джордж? Какво си мислиш, че правиш?

– Дръж се – отвърнах.

След което се понесохме нагоре по хълма, повличайки след себе си още и още зомбита, излизаци с кладушкане от укрытията си иззад кофите за боклук и пространствата между някогашните елегантни крайбрежни къщи, които понастоящем се рушаха, изоставени и запуснати.

След Възкресението по-голямата част от Калифорния беше отвоювана, но никой не беше успял да завладее Санта Крус наново. Географската изолация, която някога беше правила града желано място за летуване, до голяма степен го бе обрекло при появата на вируса. Келис-Амбърлий може и да е уникален заради начина, по който взаимодейства с човешкото тяло, но работи като всяко друго познато на човечеството заразно заболяване поне в едно: внесете го на територията на някое училище и се разпространява като стихийен пожар. Университетът „Санта Крус“ се бе оказал идеалният развъдник и веднъж щом всички жизнерадостни ученички се бяха превърнали в олюляващи се заразноносители, не бе останало нищо повече, освен да бъдат дадени указания за евакуация.

– Джорджия, това е хълм! – каза той още по-настоятелно, докато местните се хвърляха към летящия кроков мотор.

Използваше цялото ми име; по това познавах, че е разтревожен. За него съм „Джорджия“ само когато е недоволен.

– Знам какво правя.

Наведох се напред, за да намаля съпротивлението с още няколко безценни градуса. Шон автоматично имитира движението ми, присвивайки се зад мен.

– Защо сме се насочили *нагоре* по хълма? – попита наистоятелно той.

Нямаше начин да чуе отговора ми през рева на двигателя и на брулещия вятър, но такъв си е брат ми – винаги готов да задава въпроси на онова, което няма да му отвърне.

– Някога чудил ли си се как са се чувствали братята Райт? – попитах.

Билото на хълма вече се виждаше. Ако се съдеше по начина, по който улицата изчезваше от другата му страна, вероятно ставаше дума за доста стръмно спускане. Стенанията вече се разнасяха от всички страни, така изкривени от вятъра, че нямах никаква представа към какво сме се насочили. Може би беше капан, може би не. И в двата случая бе прекалено късно да търсим друг път. Бяхме направили своя избор и за разнообразие този път Шон се потеше от тревога.

– *Джорджия!*

– Дръж се!

Десет метра. Зомбитата заключваха обръча, обзети от единствената мисъл за онова, което можеше да се окаже първото им прясно месо от години насам. Ако се съдеше по вида им, проблемът със зомбитата в Санта Крус се разлагаше по-бързо, отколкото успяваше да се самовъзпроизвежда. Естествено имаше предостатъчно пресни – винаги има пресни, защото винаги има идиоти, които се разхождат из карантинните зони по своя воля или по грешка, а що се отнася до зомбитата, на стопанджиите рядко им излиза късметът. Щяхме да си възвърнем града след две-три поколения. Не и днес обаче.

Пет метра.

Зомбитата ловуват, като се ориентират по звука на други ловувачи зомбита; процесът е рекурсивен, което

означаваше, че нашите приятели в подножието на хълма вече се насочваха към върха, защото чуваха суматохата. Надеждата ми беше, че повечето местни са направили опит да ни отрежат пътя в ниското и не разполагат с достатъчно останала сила, с която да организират нападение откъм срещуположната страна на хълма. В крайна сметка от нас не се очакваше да стигнем толкова далече; единственото, което ни бе опазило живи, бе, че имахме мотоциклет, а зомбитата нямаха.

Зърнах тълпата, която ни очакваше, докато достигаме билото. Бяха се подредили на не повече от три редици дълбочина. Пет метра щяха да свършат работа.

Излитане.

Изумително е какво можеш да използваш вместо рампа, стига да си достатъчно мотивиран. Нечия наклонена ограда запречваше половината път, издадена под ъгъл, така че се врязахме в нея с около осемдесет километра в час. Кормилото се разтресе в ръцете ми като рогата на механичен бик, докато и амортизьорите правеха същото. Дори не трябваше да оглеждам пътя пред нас, защото стенанията започнаха в момента, когато ни забелязаха. Бяха ни отрязали пътя доста добре, докато Шон си играеше със своя нов приятел, и без значение дали бяха лишени от ум преносители на чума, имаха по-добра представа от нас за местната география. Все още имахме едно преимущество: зомбитата не ги бива в предвиждането на самоубийствени нападения. И ако има по-добър термин от този за каране нагоре по склон с осемдесет километра в час с цел наистина да излетиш, когато „нагоре“ свърши, искам да го чуя.

Предното колело се надигна плавно, задното го последва, вдигайки ни във въздуха с тласък, който изглеждаше лесен, но всъщност беше смразяващ. Пищях.

Шон викаше от удоволствие, изпълнен с радостно разбиране. После всичко беше в ръцете на гравитацията, която не питае любов към безнадеждно глупавите. Увиснахме във въздуха за един спиращ сърцето миг, все така устремени напред. Аз поне бях относително сигурна, че сблъсъкът ще ни убие.

Законите на физиката и часовете труд, които бях хвърлила в построяването и поддръжката на мотоциклета, се обединиха, за да позволят на вселената, по изключение, да покаже милост. Извисихме се над зомбитата и се приземихме на едно от малкото непокътнати местенца на пътя с разтърсващ костите удар, който едва не изтръгна кормилото от ръцете ми. От удара предното колело олекна и опита да се изправи, а аз изкрещях, наполовина ужасена, наполовина бясна на Шон, че ни бе въвлякъл в тази ситуация. Кормилото се разтресе още по-силно, като едва не измъкна ръцете ми от ставите, преди да дам газ и да застава предното колело отново да се върне на земята. На сутринта щях да си платя за това – не само със сметката за ремонта.

Не че това имаше значение: намирахме се на равен път, все още бяхме в изправено положение и пред нас не се чуваха стенания. Навих още повече газта, докато увеличавахме скоростта към покрайнините на града, а Шон надаваше радостни бойни викове зад мен като истински самоубийствен олигофрен.

– Задник – измърморих, без да откъсвам очи от пътя.